

SLAVNÉ ČESKÉ VÁNOČNÍ PÍSNÍČKY
PRO VŠECHNY GENERACE POSLUCHAČŮ

Foto © Patrik Hatajský

Foto © Marcel Gonzalez Ortiz

24 VÁNOČNÍCH HITŮ

► Legendární velké vánoční hity, které již prověřil čas, i písničky s vánoční tematikou, napsané teprve v posledních letech, se nyní dostaly na nové kompilační album lakonicky nazvané 24 vánočních hitů. „Dvacet čtyři snímků tvoří originální adventní kalendář s největšími hvězdami české populární hudby. Poprvé na CD vychází nahrávky Už z hor zní zvon v podání stále úspěšnější pěvecké formace 4 Tenoři a hitovka Vánoce na míru Ewy Farné. Všechny písničky na albu doslova voní Vánoce. Jako bonus je zařazena nově nahraná nestárnoucí melodie Karla Svobody z filmu Tři oříšky pro Popelku v podání Českého národního symfonického orchestru,“ představuje novou kompilaci její producent Alan Piskač. Album 24 vánočních hitů vyšlo na CD i v digitálních formátech a hned se zařadilo mezi nejprodávanější CD těchto dní.

Nejpoetičtějším vánočním evergreenem je bezesporu Purpura autorů Suchého a Šlitr. Vznikla překvapivě ne v období mrazu a zasnežených kopců, ale na konci letních prázdnin. Jiří Suchý vzpomíná: „Tehdy jsme si s Jirkou řekli, že zkusíme napsat nějaké vánoční písničky. Napsali jsme jich celkem jedenáct, ale Purpura zabrala nejvíc. Myslím jsem při ní na Vánoce, jaké jsem zažil v dětství – se sněhem, s dětmi s čepicemi a se sánkami... Takové už nikdy nezažiju.“ Zato každoročně slyší ze všech stran svůj poetický text: Tíše a ochotně purpura na plotně voní, stále voní, po ní k nám vklouzlo to tajemné kouzlo Vánoc... Koncem 60. let vzniklo asi jedno z nejvýznamnějších českých vánočních alb – Vánoce ve zlaté Praze Karla Gotta. Následující 70. a 80. léta vánočním písním moc nepřála (až na singly Zvon Karla Černocho, Vánoční

tajemství Hany Zagorové či duet Michala Tučného a Věry Martinové Strom vánoční). Roku 1982 přidal nové album Bílé Vánoce opět Karel Gott. Momentem zlomu se stal až rok 1989 – štafetu začala v roce 1990 Marta Kubišová a Bratři Ebeni s albem Adventní písně. Své k tématu Vánoc s úspěchem v průběhu dalších let přinesli i Karel Černoch, Helena Vondráčková, Věra Martinová, Jitka Zelenková, Janek Ledecký, Jakub Smolík, skupina Nerez, Spirituál kvintet, Hradišťan nebo operní hvězdy Štefan Margita, Dagmar Pecková a mnoho dalších. Tím nejprodávanějším posledních let se stalo album Bílé Vánoce Lucie Bílé, které získalo v roce 2011 devítinásobnou platinovou desku Supraphonu za 94 000 prodaných CD.

Supraphon letos rovněž vydává CD s exkluzivní vánoční kompilací pro všechny

generace posluchačů nazvanou 24 vánočních hitů. Obsahuje největší vánoční hity české populární hudby od 60. let do současnosti. Zaznívají zde nesmrtelné písně prověřené časem, které se každoročně stávají hudební kulisou našich Vánoc. A s nimi i novinky posledních let, které například reprezentuje na novém albu 24 vánočních hitů Ewa Farna a její Vánoce na míru, Martin Chodúr s písní Jdou zástupy věrných, Miro Žbirka a jeho vánoční song Vánočná (O príměří), Tichá noc v podání Štefana Margity či nová a stále úspěšnější pěvecká formace 4 Tenoři se svým podáním slavné písně Už z hor zní zvon (Amazing Grace). Tato nahrávka má právě na albu 24 vánočních hitů svoji CD premiéru.

Foto © Monika Navrátilová

Foto © Lenka Hatašová

DAGMAR PECKOVÁ V MAGICKÉ GALERII BAREVNÝCH TÓNŮ

Nápad na album *The Magical Gallery*, obsahující skladby inspirované mistrovskými díly světového malířství, nosil skladatel a producent Darek Král v hlavě spoustu let. Postrádal však to hlavní – hlas, který by dokázal v nahrávce vykreslit vše potřebné. I přes zdánlivou protichůdnost mu přišla nejvhodnější a nejpřirozenější kombinace operního hlasu a elektronické hudby. Mezzosopranistka Dagmar Pecková byla celému projektu velmi nakloněná. Lákavá pro ni byla i myšlenka, že bude mít v repertoáru původní hudbu, skladby napsané výhradně pro ni.

S Darkem Králem a Dagmar Peckovou si o jejich „Magické galerii“ povídáme.

Co bylo hlavním impulsem pro vytvoření tohoto alba?

Král: Prvotním impulsem byla spolupráce s Dagmar Peckovou na divadelním představení „Tři mušketýři“ v Klicperově divadle v Hradci Králové. Do tohoto představení vznikla árie Labutí píseň, která je na novém CD v podobě bonus tracku. To byl vlastně takový začátek...

Je možné album žánrově zařadit?

Já jsem věděl, že potřebuji nalézt hlas, který mé skladby doslova uvede v život, a záměrně jsem se vyhýbal hlasům popovým. Dagmar je jedinečná v tom, že její projev obsahuje různé odstíny, od jemného, nádherně posazeného hlasu po dynamické klenby. Splnil se mi tak velký sen.

Dagmaro, jak jste k písňím přistupovala? Dají srovnat se světem opery nebo s klasickou písňovou literaturou?

Pecková: K tomu zpívání samotnému – nikdy jsem se nepovažovala za nějak vyhraněnou operní pěvkyni. Vždy jsem se snažila vyjádřit drama nebo pocit. Vždy to mělo nějaký oblouk, text, myšlenku. Ať už to byl Wagner, Mahler nebo Mozart v písničkách. A takto jsem pracovala i s hudbou Darka Krále.

Album „The Magical Gallery“ obsahuje skladby inspirované mistrovskými díly světového malířství. Co pro Vás bylo tou hlavní inspirací? Byly to malby samotné?

Král: Ano, je to tak. Sen psát o obrazech ve mně zrál mnoho let. Mám velmi rád impresionismus – to byl vlastně prvotní záměr. Ve chvíli, kdy jsme se domluvili s Dagmar Peckovou, tak jsme o projektu hodně mluvili, já jsem si nastudoval alba, která Dagmar vydala, a společně nás napadlo, že tím podtextem pro album bude osud žen zobrazený na mistrovských malbách přelomu 19. a 20. století.

Na albu jsou vedle Dagmar Peckové i další osobnosti světa klasické hudby. Koho jste pro natáčení oslovili?

Pecková: V jedné písni jsem se setkala s tenoristou Richardem Samkem. Z instrumentalistů to pak byli členové Époque Quartet, harfistka Jana Boušková a violoncellistka Zuzana Dostálová.

Nedílnou součástí nového CD jsou i texty. Jak vznikaly?

Král: Texty odpovídají původu malířů, kteří nás inspirovali. Máme tedy texty v němčině, francouzštině, italštině nebo angličtině. Všechny texty jsou původní a oslovili jsme pro jejich vytvoření celou řadu zahraničních osobností žijících v době vzniku alba v Praze.

Plánujete provedení tohoto projektu i koncertně?

Pecková: Ano, 7. dubna 2020 se uskuteční koncert v pražském Fóru Karlín. Rádi bychom spojili hudbu a obrazy, které nás inspirovaly.

Můžete prozradit, čemu se věnujete teď' aktuálně po dotočení supraphonské novinky?

Pecková: Za pár dní začínám mé turné s Jaroslavem Krčkem a jeho souborem Musica Bohemica, které navazuje na album „Nativitas“. Zároveň bychom chtěli připravit materiál na další vánoční album. Velmi ráda bych se také věnovala projektu písní Kurta Weilla, které byly součástí projektu „Wanted“.

A v roce 2020 tu bude opět další ročník festivalu „Zlatá Pecka“ jehož leitmotivem bude osobnost Marie Callas. V té souvislosti mě čeká první činoherní premiéra představení „Mistrovská lekce“, což bude „one women show“, v rámci které budu hrát právě tuto geniální pěvkyni a premiéra nás čeká v srpnu 2020.

Král: Já se intenzivně věnuji práci na svém muzikálu „Elefantazie“, který bude mít premiéru 1. února 2020 v divadle ABC. Režisérem je David Drábek a hlavní roli ztvární herec a zpěvák Tomáš Klus.

SU 6569-2

RADŮZA V POHÁDKOVÉM SVĚTĚ

Na co sáhne, to jí jde, a současně tím rozdává radost. Řeč je o Radůze, svébytné písničkářce, básnířce, spisovatelce, dramatičce a nově i režisérce. V těchto dnech se vydává na svou pouť za posluchači audiokniha s její pohádkou Uhlíř, princ a drak. Vtipný, jazykově hravý, napínavý a taky nenásilně poučný text jistě potěší malé i velké posluchače. I díky hereckým výkonům interpretů z Národního divadla. A jelikož jde o pohádku, tak dobro zvítězí nad zlem a všechno dobře dopadne.

Nad novou supraphonskou audioknihou sedíme přímo s Radůzou.

Pohádka Uhlíř, princ a drak vznikla původně jako hra pro kladenské Divadlo Lampion a měla tu velký úspěch!

Děti ji vzaly. Však jsem ji taky na dětech, nejen těch svých, testovala. Postavy a jejich počet jsem měla vymyšlené, charaktery jednotlivých postav postupně krystalizovaly. V Kladně se hra nějakou dobu hrála, a když pak obměňovali repertoár a stáhli ji, bylo mi líto, že se nehraje nikde jinde, a taky jsem si uvědomila, že dlouho nevznikla nějaká pohádka pro děti jako audiokniha. Navíc se mě lidi občas ptali, jestli zase nechystám něco v tomhle žánru. Tak jsem se rozhodla, že vytvořím z vlastní pohádky audioknihu.

Musela jste původní divadelní kus pro potřeby audioknihy hodně přepisovat nebo doplňovat?

Změny tam samozřejmě byly. Když se věc odehrává na jevišti, divák vidí, že někdo přišel nebo odešel. V audioknize to ale tak jasné není. Když tam najednou začne mluvit někdo, kdo tam do té doby nebyl, posluchač by mohl být vyjevený, musí se to vysvětlit.

Dopisovala jsem tedy takové věty, jako že někdo přišel, někdo jiný odešel nebo si sedl, a podobně.

Audiokniha mi připomíná velké rozhlasové nebo gramofonové dramatisace 60. a 70. let s vynikajícími herci, kteří podávají skvělé výkony. Ve vaší pohádce se s vámi na nahrávce sešli členové pražského Národního divadla – Anna Fialová, Lucie Polišínská, Jiří Suchý z Tábora, Igor Orozovič a Radúz Mácha.

Z té spolupráce jsem byla totálně nadšená. Byli skvěle připravení, snažili se, měli dobrou náladu, dobře reagovali na moje připomínky, všechno úžasně odsejpalo. U natáčení jsme se tak i dobře bavili. Navíc se mi moc líbí, jak ten text interpretují. Skvěle mluví, úžasně technicky vyslovují. A že navíc i krásně hrají, to je bonus. Moc jsem si to celé užila.

Řekla jste, že herci vnesli do vašeho textu nový význam. V čem?

Některým vtipkům, které jsem si vymyslela na papíře, jsem se v jejich podání musela sama smát. Přitom jsem je znala!

Přišlo mi tak trochu trapné, že se směju vlastním vtipům, v jejich interpretaci mě ale opravdu pobavily. Herci vtiskli mým postavám ještě větší nadsázku a humor, než měly ode mne.

Předpokládám, že váš text byl přesně daný, a herci asi moc prostoru pro improvizaci neměli.

Ne, neměli. I proto, že ten text je psaný ve verších a pasáže hry jsou rozdělené mezi více postav. Do toho se těžko vstupuje s nějakou improvizací, těžko něco vkládá.

V pohádce si hrajete se slovíčky, žonglujete s jazykem a navíc, jak jste řekla, je ve verších. Píše se vám takový text líp nebo hůř než próza?

Mně se to lépe psalo ve verších! Pro mě je taková věc jednodušší.

Herci v pohádce i zpívají, myslím, že velmi dobře, hezky vám to s nimi ladí...

Máte pravdu, pěvecky jsou na tom všichni zúčastnění velmi dobře. Určitě si v tomhle ohledu neudělali žádnou ostudu. Jejich pěvecké výkony se mi moc líbí a zpívalo se mi s nimi dobře.

V čem spočívala vaše režie nahrávky?

V některých pasážích jsem třeba hercům vysvětlovala, jakou náladu ta která postava má. Různé sekvence se dají říct různými způsoby, třeba když je figura rozmrzelá, naštvaná nebo jízlivá, a to z textu nemusí vyplývat. Stejně jako to, že se třeba má v určité situaci trochu pitvořit. Takže jsem jim říkala, jak mají co zahrát a jakou náladu zrovna mají vyjádřit. Co se týká technických věcí, byli úžasně připraveni, tam nebylo co jim vytknout. Že bych musela někoho vrátit s tím, že něco špatně vyslovil, to se nestalo ani jednou.

Sama jste si jako autorka vyhrála i s hudební stránkou pohádky, v písničkách používáte nejrůznější hudební i nehudební nástroje.

Ano, vymýšleli jsme to společně s mým kytaristou Josefem Štěpánkem. Používali jsme jak klasické nástroje, tak i různé doplňkové i nehudební. Hráli jsme tedy na kytaru, banjo, ukulele, harmoniku, klavír, flétnu a foukací piano Melodica a vedle toho na nahrávce znějí nejrůznější cinkátka, chrastítka, bouchali jsme do futrálu od akordeonu... Prostě jsme se vyřádili.

Foto © Martin Kubica

► **V pohádce se nenápadně dotýkáte zásadních témat – ekologie, morálky, zdravé výživy. Jak těžké bylo zakomponovat je do příběhu tak, aby netrčela, aby pohádka nebyla prvoplánově výchovná?**

Já si z toho dělám trochu legraci. Třeba u písničky Racionální výživa není jasné, jestli se té racionální výživě vysmívám nebo ne, jak to vlastně myslím. Určitě jsem neměla v plánu napsat ekologicky zaměřenou pohádku. Ono se to tak samo událo, prostě to vyplynulo. To se mi stává: vždycky něco vymyslím a postavy si postupně začínou žít

vlastním životem a trochu mi do toho psaní kecají. Nakonec se to tedy do výsledného tvaru samo takhle poskládalo.

Výtvarníci obalu CD je Lucie Dvořáková a booklet je taky pojat v lehčím duchu, hodně vtipně.

Myslím si, že obal cédéčka je opravdu milý. Líbí se mi a mám zprávy od posluchačů, že i jim se líbí.

Posloucháte vy sama audioknihy?

Určitě, mám audioknihy moc ráda. Kdybych měla zmínit jednu hodně oblíbenou,

tak je to titul Maigret chystá léčku. To je cédéčko z roku 2004, hlavní roli tu ztvárnil Rudolf Hrušínský. Tu mám opravdu ráda.

Kde se podle vás bere neutuchající obliba audioknih, a to nejen u nás?

Lidi mají rádi příběhy, ale obecně čím dál tím méně čtou. Jsou proto rádi, když dostanou příběh ve zvuku a můžou si ho poslechnout třeba v autě, když řídí. Vlastně tak čtou, ale přitom se přesunují z jednoho místa na druhé, tudíž jim ta četba neuzírá volný čas. Myslím si, že proto jsou audioknihy tak oblíbené.

A zpátky k vaší nové nahrávce. Pohádka Uhlíř, princ a drak je přednostně pro děti, ale jistě zaujme i dospělé. Psala jste ten příběh tak, aby bavil i dospělé, třeba rodiče při společném poslechu s dětmi?

Na to jsem nemyslela. Psala jsem ho hlavně tak, abych se u něj bavila já. To, že se u toho baví ještě někdo jiný, třeba rodiče, je velmi příjemný vedlejší produkt. Ovšem důležitou zásadou, kterou ctím, je nepodceňovat dětské publikum.

SU 6461-2

LUKÁŠ PAVLÁSEK NAPSAL A NAČETL DENÍK AJTÁKA

V těchto dnech vychází audiokniha populárního komika a baviče Lukáše Pavláška *Z deníku ajtáka*. Mluveného partu se ujal – jak jinak – sám autor knihy, mimochodem, kdysi taky ajták. Text a jeho interpretace jdou krásně k sobě. U poslechu se pobaví nejen ajtáci a jejich blízcí – na své si přijdou všichni vyznavači svérázného humoru stand-up komika Lukáše Pavláška.

Nad zvukovou knihou *Z deníku ajtáka* si povídáme právě s ním.

Psal jste si někdy deník?

Nepsal. Tedy – občas jsem se o to pokoušel, ale nikdy mi to moc nešlo.

Jsou v audioknize nějaké osobní zážitky? Vždyť jste sám býval ajtákem!

Spíš ne, a když, tak málo. Za knihou i audioknihou hledejte především humorné povídání, legrační příhody ajtáků, které jsem si vymyslel. Vždycky se mi líbily „deníkové“ knihy, třeba *Tajný deník Adriana Molea* od Sue Townsendarové nebo *Deník Nicka Twispa* od C. D. Payna. A vždycky jsem něco podobného chtěl i napsat. No a shodou okolností jsem psal o ajtácích.

Do jaké míry vycházejí ty vaše humorné historky ze skutečnosti obecně, když už jste je neprožil sám?

Do značné. Ty historky vycházejí skutečně ze života, jsou jenom trochu zveličené, aby byly vtipné. O to mi šlo. Chci, aby si posluchači u mojí audioknihy odpočinuli a zasmáli se.

Jak vzpomínáte na dobu, kdy jste byl ajtákem, a jaké máte zkušenosti s dnešními ajtáky?

Když jsem v tomhle oboru pracoval, trošičku jsem něco znal, trošičku jsem tomu rozuměl. Dneska už vůbec. A moje zkušenosti s jinými ajtáky? Je fakt, že vždycky, když vystupuju na firemním večírku ajtáků, tak je poznám. Jsou zamyšlení, žijí si v paralelních světech, věci běžného života jim jsou vzdálenější, odkládají je, tak trochu je házejí za hlavu. Jsou prostě trochu mimo. A to jsem i já.

Jak moc jste se nechal ve studiu při načítání audioknihy režirovat?

Hlíдали jsme si přereky, a pak hodně i rytmsu vyprávění. Když jsem četl moc rychle, musel jsem zpomalit, a obráceně. V tomhle jsem se režirovat nechal.

Načítá se jinak vlastní text než text, jehož autorem je někdo jiný?

To bych ani neřekl, myslím, že v tom moc rozdílů není. Záleží na tom, jak ten který text člověku sedne. Jak se hodí k jeho hlasu a naturelu. A když se hodí, je jedno, jestli je text váš nebo nějaký jiný.

Audioknihy „jedou“ už hodně dlouho, lidé je mají rádi a vydavatelé jim vycházejí vstříc. Je to tím, že není čas na čtení a poslouchat se dá i u jiné činnosti?

Já čtu hodně i normální papírové knihy. V autě si ale rád audioknihu pustím, poslouchám hlavně různé naučné knížky. Ano, audioknihy jsou populární mimo jiné proto,

že lidi mají čím dál tím méně času. Množství hodin tráví se sluchátky na uších, a tady se audioknihy dobře hodí. A možná si leckdo najde cestu k literatuře právě přes to audio.

SU 6497-2

ORIGINÁLNÍ PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ ORCHESTR

A JEHO PRVNÍ ČTYŘI KULTOVNÍ ALBA

V těchto dnech vzbuzuje zájem fanoušků autentické a historicky poučené interpretace amerického jazzu a taneční hudby 20. a počátku 30. let souborné vydání prvních čtyř gramofonových alb Originálního pražského synkopického orchestru ve výpravném CD-boxu. Originální pražský synkopický orchestr si za dobu své existence vydobyl zcela výjimečné postavení v této speciální hudební retro oblasti. 4CD-box vyšel pod výmluvným názvem „Legendární gramofonové snímky z let 1976–89. Křest tohoto vzpomínkového kompletu se uskuteční v rámci koncertu, který bude v neděli 15. 12. 2019 v Malostranské besedě za účasti nových i zakládajících členů – očekává se i účast dvou nejvýraznějších protagonistů Ondřeje Havelky a Pavla Klikara.

Originální pražský synkopický orchestr se zrodil nejprve v hlavě svého zakladatele, kapelníka, trumpetisty, pianisty, aranžéra a muzikologa Pavla Klikara. Světlo světa spatřil pak na podzim 1974 v malostranském přízemním bytě trombonisty Tomáše Velinského, kde se i první roky intenzivně zkoušelo. Základem práce orchestru bylo již od počátku důkladné studium a analýza mnoha tisíc historických gramofonových nahrávek období desátých a dvacátých let a trpělivá snaha o rekonstrukci dobového hudebního myšlení a estetiky, spojená se znovuoživením již zapomenutých herních způsobů a improvizací dovedností. To vše s pro soubor typickou nekompromisní důsledností, dotaženou do posledních detailů včetně použití zachovaných dobových hudebních nástrojů. První dva roky působil Originální pražský synkopický orchestr jako kvintet se třemi dechovými nástroji (Pavel Klikar – kornet, Tomáš Velinský – trombon, František Rubáš – klarinet, soprán saxofon, altsaxofon) a typickou dvoučlennou rytmickou sekcí (Jiří Gilík – piano, Jiří Šícha – tenorové

banjo). Ansámbl zněl od počátku až neuvěřitelně autenticky a záhy vyvolal mimořádný zájem posluchačů, hudebních kritiků, médií a naštěstí i dvou tehdy jediných českých gramofonových společností.

Jako první se ozval v roce 1976 Supraphon. Speciální LP desku „Ragtime“ sestavoval a produkoval tehdy svérázný bubeník a výtvarník Jeňk Pacák. Byl to tenkrát vlastně úchvatný a odvážný čin. Synkopickému orchestru byly nabídnuty na albu mnoha dalších interpretů dva kousky dle vlastní volby. Klikar s Gilíkem vybrali dva půvabné ragy J. F. Lamba z roku 1910 a Klikarova skvělá orchestrální aranžmá se trefila přímo do černého. Šampaňský rag se pak dokonce na dlouhá léta stal znělkou populárního rozhlasového pořadu stanice Praha. Gramofonová firma Panton vydávala v té době jazzovou edici českých interpretů s názvem „Mini Jazz Klub“ na malých tzv. EP deskách se dvěma skladbami na každé straně. Na počátku roku 1977 přišla řada i na Originální pražský synkopický orchestr a tak byly zaznamenány čtyři krásné kousky

z let 1923–26, dokumentující průzračný, lyrický, ale i rytmicky strhující projev, typický pro první vývojovou fázi orchestru. V tomto období rozšířil soubor svoje obsazení o tři nové významné členy – přibyl altsaxofonista Jan Štolba, houslista Zbyněk Malý a zpěvák – crooner Ondřej Havelka, který se díky svému komediálnímu talentu stal záhy miláčkem publika. Na podzim roku 1977 získal orchestr první cenu na Československém jazzovém festivalu v pražské Lucerně, kde jej slyšeli hostující jazzmani z Holandska. Ti pak po návratu do vlasti zařídili pozvání Originálního pražského synkopického orchestru na tehdy nejvýznamnější evropský festival starého jazzu v holandském městě Breda. Tam vystoupil Synkopický orchestr 6. května 1978 v obrovské hale pro 6 500 posluchačů a stal se absolutně největší senzací, jakou kdy festival zaznamenal. Frenetické ovace publika nebraly konce a kapela musela sedmkrát přidávat. Úspěch byl nepopsatelný.

Nedílnou součástí repertoáru orchestru se v té době staly i nejkrásnější melodie

československých autorů předválečné éry. Láskyplná interpretace těchto vzácných hudebních pokladů byla takřka povinností vůči zemi, v níž se členové orchestru narodili a která jim poskytla ty nejlepší možné podmínky k radostnému vykonání jejich pozemského úkolu. Navíc Klikar, po své Košické babičce čtvrtinový Slovák, nelenil a na staříčkých gramodeskách u sběratelů vypátral i analogové klenoty slovenské. To neuniklo dramaturgům vydavatelství Pantonu a začala se rýsovat nová gramofonová šance – LP deska československých písní z období první republiky „Stará natoč gramofon“. Puntičkářský perfekcionista Klikar ale nechtěl nic ponechat náhodě, a tak si vyjednal v éře socialismu ojedinelou výsadu: vše dodat na klíč a ve vlastní režii.

Právě vydaný komplet čtyř raných alb Originálního pražského synkopického orchestru je mimořádným dárkem pro všechny fanoušky, kteří si tak mohou připomenout pětadvacet let, které uplynuly od jeho založení, ale také stylově oslavit pětadesátiny Pavla Klikara a Ondřeje Havelky.

Foto © archiv OPŠO

ORIGINÁLNÍ PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ ORCHESTR
umělecký vedoucí Pavel Klikar

Legendární gramofonové snímky z let 1976–89

SU 6585-2

VIDEO

IVO KAHÁNEK, JAKUB HRŮŠA A BAMBERŠTÍ SYMFONICI SLAVÍ ÚSPĚCH V BBC MUSIC MAGAZINE

Klavírista Ivo Kahánek a dirigent Jakub Hruša s Bamberštími symfonikou získali ve Velké Británii prestižní ocenění pro českou hudbu!

Ve středu 27. listopadu 2019 vyšlo vánoční číslo BBC Music Magazine, nejprodávanějšího světového časopisu se zaměřením na klasickou hudbu. Nahrávka klavírních koncertů Antonína Dvořáka a Bohuslava Martinů v interpretaci klavíristy Ivo Kahánka a Bamberští symfonikou s jejich šéfdirigentem Jakubem Hrušou získala nejvyšší ocenění „Nahrávka měsíce“ (Recording of the Month). Oceněnou nahrávku v říjnu vydal SUPRAPHON na CD i v digitálních formátech.

Dva české koncerty v mistrovském provedení – tak zní upoutávka k nadšené recenzi Johna Allisona, jež o české hudbě a jejích interpretech hovoří v superlativech. „Nemohu této nahrávce vyslovit větší pochvalu, než když řeknu, že se nad ní vznášá duch Rudolfa Firkušného.“ K nahrávce Dvořákova Klavírního koncertu g moll op. 33 recenzent v BBC Music Magazine

poznámek: „Nesmírná pečlivost, s jakou Kahánek věnuje pozornost dynamickým znaménkům, dává vznik jasně strukturovanému provedení, které se vyznačuje výjimečným citem.“ A v následujícím textu ještě umocňuje: „Kahánek spolu s orchestrem vykouzlili čarokrásnou pomalou větu.“ Ke Klavírnímu koncertu č. 4 „Inkance“ Bohuslava Martinů britský publicista uvedl: „Díky tomu, jak Kahánek zvládl úchvatnou zvukovost tohoto díla, se vše poskládá v jeden souvislý celek.“

Ivo Kahánek na recenzi bezprostředně reagoval: „Získat ocenění 'nahrávka měsíce' v celosvětové konkurenci v tak prestižním odborném časopise, jakým je BBC Music Magazine, je samozřejmě velkou ctí. Ještě víc mne však těší fakt, že je to obrovský kompliment celé české hudbě, jejíž některá díla jsou občas neprávem podceňována. Rád bych tedy poděkoval Johnu Allisonovi

za pochopení našich záměrů, Supraphonu za podporu a péči a zejména Jakobovi Hrušovi a Bamberští symfonikou za to, že dali nahrávce celé své srdce...“ Dirigent Jakub Hruša k tomu poznamenal: „Spolupráce s Ivo Kahánkem v sobě vždy spojuje nejvyšší myslitelnou profesionalitu a lidskou vřelost – a obojí je, myslím, založeno mimo jiné na jeho umělecké pkoře. Jsem šťastný, že naše upřímné a zanícené úsilí společně se stejně citlivými Bamberštími symfonikou v maximálně míře 'posloužit' génium české hudby Dvořákovy a Martinů se teď setkává s takovým oceněním. Je to především pocta těmto skvělým skladatelům. Byli jsme v každém taktu samozřejmě zcela sami sebou, ale naše práce měla hlavně oslavit mimořádnou krásu těch děl. V tomhle jsme s Ivošem zajedno – snažíme se být služebníky litery i ducha hraných skladeb, v každém detailu i v celkovém

vznění. Těším se na další setkání s ním – a s Martinů a Dvořákem!“

BBC Music Magazine je jeden z nejprodávanějších a z nejuznávanějších světových časopisů o klasické hudbě. Vychází ve Velké Británii a každé číslo obsahuje nejnovější zprávy z celého světa, rozhovory s mezinárodně uznávanými umělci. Recenze BBC Music Magazine pokrývají vždy více než 100 nových klasických nahrávek, DVD a knih o klasické hudbě, z nichž všechny jsou napsány pečlivě vybranými odborníky. Každý měsíc příznivci klasické hudby netrpělivě očekávají, kterou z obrovské světové produkce nahrávek recenzenti BBC Music Magazine vyberou jako „Choice“ v jednotlivých kategoriích (orchestrální, komorní atd.) a která se dočká nejvyššího doporučení a ocenění jako „Recording of the Month“.

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon